

Fonta d'il·lusió

Tot ciutadà amb inclinacions bucòliques té dies d'una enyorança més accentuada i tirànica per la plaent delícia del camp. Són aqueixos jorns de cel blau, de sol pur, de calma somniosa els de més mal passar en la grisor d'un jou qualsevulla, sigui màquina d'escriure, taulell, estilograf, paperam, banc o banca, caixa o caixó, oficina o botigueta, soterrani o sota teulada...

Ahuc els qui poden dedicar-se uns instants a "peonar" pels carrers amples i lluminosos, senten ansies contemplatives i desitgen més espai i més vegetació, i aqueix fast escaducer de naturalesa vinguda dels balcons amb bastos i de l'arbrat municipal, els elimina i els intensifica el sufriment.

El més horrible, i parlem per nosaltres, és la sequedat, llisor i monotonia del sol que trepitgeu. A dalt encara s'oviren branques, capes de verdor, alguna roba estesa, unes boires, un colom... però sota nostres plantes, l'empedrat estúpid o l'eterna rajola, marca Escofet, de la voravia, o l'etern apisonat de calçobre, o l'asfalt únic o la rònega llosana menjada per les sabates dels viants, i com a fauna d'aqueix desert sense oassis, la moto, la patineta i el tricicle dels vaitets, capes de mistos buides i transgressions evidents del "No escupi a terra".

Per aixó, amics meus, quan impensadament, seguint el ~~lloc~~ de l'empedrat, o la ranura d'un rail tramviari, o les capricioses depresions d'un troç de terra afetgegada, ovireu un regalim d'aigua diàfana com la que corre pels reixores dels boscos, experimenteu, sobre tot si és a l'estiu, un benestar inefable. Vostre esperit es refresca només de contemplar aquella deu miraculosa, sorgida entre els rocs com altre prodigi de l'Antic Testament, com una reproducció del colpejar fervorós de la vara de Moisés davant la multitud d'israelites assedegats. Penseu, il·lusionant-vos: per ara tenim el correntet crestallí i murmurador, després vindran els erèixems, les falsies i falgueres, la molsa i els capgrossos, les orellanes i els cavalls-de-serp. I com tot aquest bé de Déu trigará encara, li poseu d'imaginació i seguru ennartats el tortuós reixore per a trobar l'origen, la veritable font brolladora. Ja sabeu per endavant que alló pervé d'una canyeria rompuda o de l'escapada d'una eixeta de pas, però a voltes—i Déu ho faci així—les glopades del líquid ixen de la mateixa terra on a través de la transparència del bassot hi llu sorra veritable trocets de plat i o'olla que semblen talment pedretes naturals.

la
la
la

lo r,

la vorada

la

I encara que la "limfa" engrescadora fixi del forat d'un pany o d'una esquerdada de l'empedrat, més val aixó que res. Tenim base per un repós poètic, per un idil·li, per un somni de forania dominical.

Feu de pensament una decoració apropiada, i, per a més satisfacció i verisme, compreu un llonguet i mitja presa de xocolata i us esteu de panxa enlaire amb els braços sota el cap.

Per sort aqueixes fonts improvisades sorgeixen dia per altre, com una compensació providencial.

fall #